

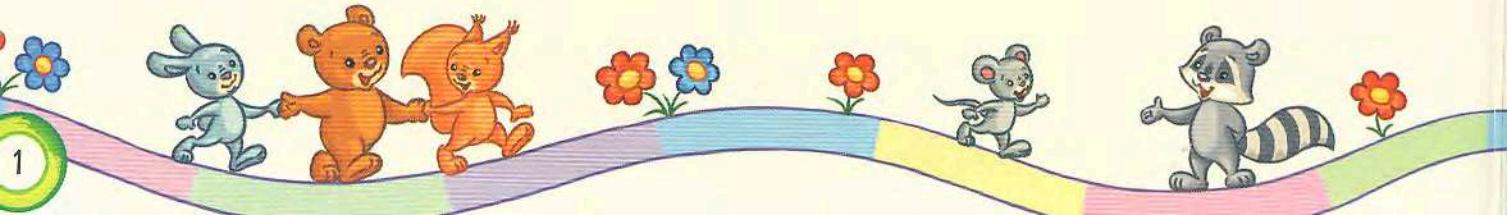
Білочка шукає друзів

Стало білочці рудій
Нудно гратися самій.
Білка думає: «Піду
Й друзів я собі знайду!»

Ось вона лісочком скаче,
Чує — хтось тихенько плаче.
Глянь — біля своєї хатки
У слізах стойть зайчатко.
В нього в лісі із торбини
Загубились дві морквини.

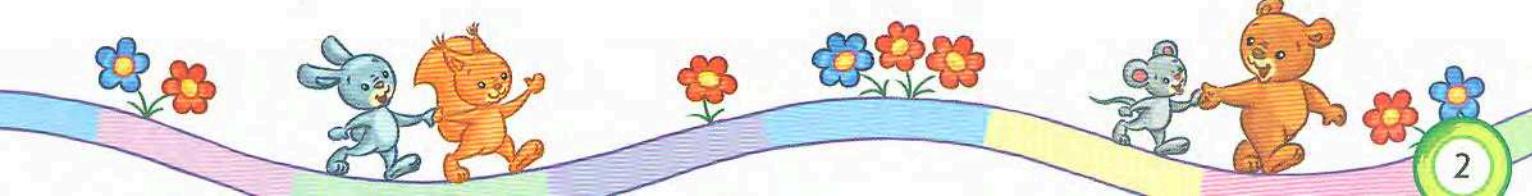
Білочка взяла хустинку,
Зайцю витерла слізинки,
Посадила на пеньок
І дала йому грибок.

Тут невдовзі з-за дерев
Голосний почувся рев.
Ведмежатко клишоноге
Йде і просить допомоги:

— Пожалійте, порятуйте,
Мою лапу полікуйте!
Колючки загнав я нині
В лапу, як шукав малину!

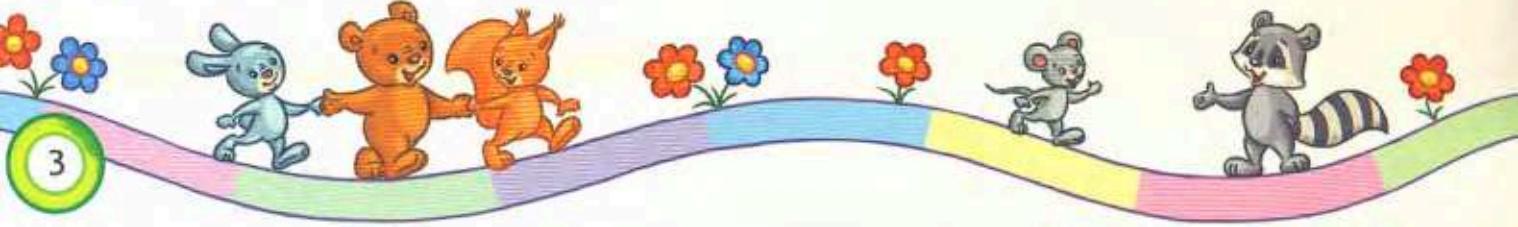
Білка вмить взялась за діло,
Колючки дістала вміло
І сказала: — Все! Готово!
Лапа в тебе вже здорова!

Підплетіла невеличка
Жовтогруденька синичка
І заплакала: — Біда!
Випало пташа з гнізда!

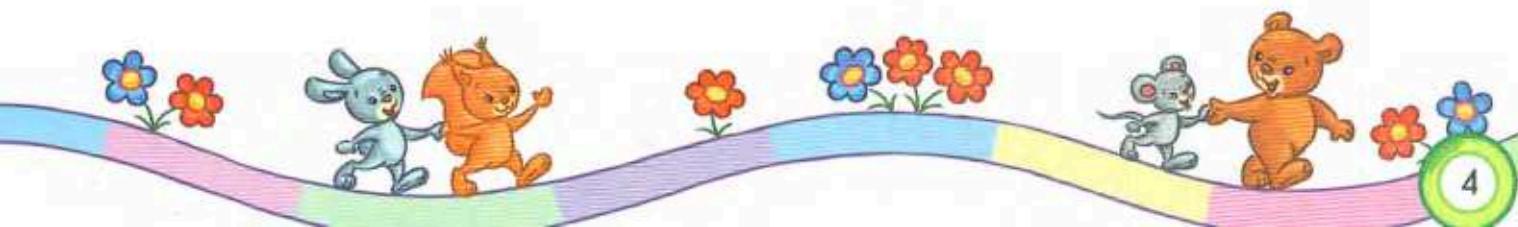
Білка крихітку знайшла,
Обережно підняла
Й повернула пташенятко
У гніздечко — мамі й татку.

Білка на пеньочку всілась,
Каже: — Щось я притомилась...
Скоро треба далі йти,
Друзів хочу ж я знайти.

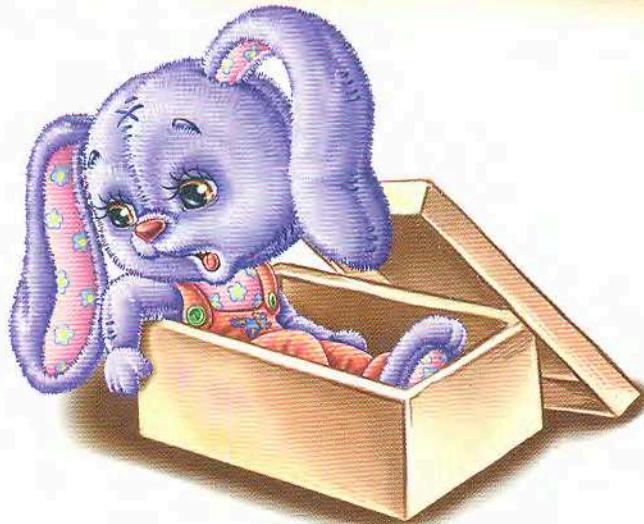

— Ти,— промовили звірята,—
Друзів вже знайшла багато:
Кожен з нас — твій вірний друг,
Нумо гратися у луг!

Зайчик Пуся

Жив у дівчинки Катруси
Іграшковий зайчик Пуся.
Катря зайчика любила,
На руках його носила,
З ним і їла, з ним і спала,
І на вулиці гуляла.

Але якось брат Андрій
Песика приніс малій.
Голосистого, живого,
Симпатичного такого.
Грається із ним Катруся
І забула зайця Пусю.

